

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.032/2026/4.

A felperes:

felperes

alperes címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

Varga-Puskás Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Varga-Puskás Péter ügyvéd)

ügyvéd címe

A per tárgya: személyes adathoz való hozzáférési jog megsértésének megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 21.P.21.858/2025/5.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az eljárás illetékmentes.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság annak megállapítása után, hogy az alperes nem tett eleget a felperes elektronikus úton előterjesztett, a GDPR 15. cikk (3) bekezdés szerinti hozzáférési joga gyakorlása körében kért iratmásolat-kiadási kötelezettségének, kötelezze az alperest, hogy a felperes számára a 2011. évi CXII. törvény 23. § (5) bekezdés c) pontja alapján a GDPR 15. cikk (3) bekezdésében foglalt iratmásolat-kiadási kötelezettségét teljesítse, és teljes bizonyító erejű magánokirati formában az alperesi könyvelésben E-201801/1826 szám alatt szereplő számviteli bizonylatot és az azt megalapozó alperesi (közgyűlési) döntést másolatban elektronikus úton a e-mail cím1 e-mail címre küldje meg.

[2] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 38.100 forint perköltséget. Megállapította, hogy az eljárás illetékmentes.

[4] Az alperes elévülési kifogására figyelemmel kiemelte, hogy a felperes a keresetét nem a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:51. §-ára, hanem a 2016/679/EU általános adatvédelmi rendelet (GDPR) 15. cikk (1) és (3) bekezdésére, valamint az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) 23. § (5) bekezdés c) pontjára alapította. E jogok érvényesíthetőségét a jogalkotó, eltérően a Ptk. 2:51. §-ától, nem korlátozta elévüléssel, így az elévülési kifogás nem akadályozza a kereset teljesítésének. A perben az alperes előadta, hogy az E-201801/1826 számú számviteli dokumentum csak elektronikusan állt a rendelkezésére és ilyen módon a felperesnek már korábban megküldte, azt pedig vitatta, hogy a kért közgyűlési határozat az alperes kezelésében állna. A felperes ugyan állította az alperesi adatkezelést, azonban az

alperes nem hívható fel annak bizonyítására, hogy a kiadni kért adat (a felperes megfogalmazásában irat) nem áll a rendelkezésére. Az Infotv. 23. § (1) és (2) bekezdése értelmében a felperes érdekében áll, hogy a bíróság valónak fogadja el az alperesi adatkezelés tényét, erről az elsőfokú bíróság a felperesnek anyagi pervezetést is biztosított. Mindez nem áll ellentétben a felperes által hivatkozott GDPR 5. cikk (2) bekezdésében rögzített elszámoltathatóság elvével, hanem azt erősíti, hiszen az elszámoltathatóság premisszája, hogy az alperes egyáltalán kezeli-e az adatot. A felperes az adatkezelés igazolására irányuló tanúbizonyítási indítványait visszavonta. További bizonyítási indítványában azt kérte, hogy az alperes csatolja a teljes 2018. és 2019. évi számviteli nyilvántartását. Ettől azonban az adatkezelés tényének alátámasztása nem várható, ezért a bizonyítási indítványt az elsőfokú bíróság elutasította. Hangsúlyozta, hogy a GDPR alapján érvényesíthető igények célja a meglévő adathoz kapcsolódó érintetti jogok biztosítása, és nem az adatkezelést előíró jogszabályi rendelkezések esetleges be nem tartásának igazolása. Egyébként az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a keresetek még az adatkezelés bizonyítottsága esetén sem lettek volna teljesíthetőek. A GDPR 15. cikk (3) bekezdése nem ad alapot az adatot hordozó irat kiadására, maga a törvényszöveg adat kiadásáról szól. A nyelvtani értelmezésen túl erre a megszorító értelmezésre mutat a jogszabályi környezet rendszertani értelmezése is. Ellenkező álláspont elfogadása esetén ugyanis kiüresedne a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény (Tht.) 45. § (2) bekezdése, mely szerint a tulajdonostárs a határozatok könyvébe betekinhet és a közgyűlési határozatokról költség megtérítése ellenében másolatot kérhet. Ezen önálló, költségtérítés ellenében érvényesíthető igény önmagában kizárja az Infotv. 23. § (5) bekezdés c) pontjára és GDPR 15. cikk (3) bekezdésére alapított közgyűlési döntés kiadására irányuló kereset körében az adatot hordozó irat kiadhatóságát. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság hivatkozott a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (NAIH) NAIH/2019/5112/15. számú határozatára, mely a kérelmező hitelesített másolatok kiadása iránti kérelmét elutasította, tekintettel arra, hogy a GDPR 15. cikk (3) bekezdéséből és az 5. cikk (1) bekezdés d) pontjából, az adatpontosság elvéből nem vezethető le az a kötelezettség, hogy a másolat valós tartalmát hitelesítéssel kellene igazolnia az adatkezelőnek.

[5] Az ítélet ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan pedig az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéltábla a felperes kereseti kérelmének adjon helyt.

[6] Álláspontja szerint a hatályon kívül helyezés azért szükséges, hogy a másodfokú bíróság elvi éllal rögzítse, a fellebbezéssel támadott ítélet a magyar jogrendszerben az Alaptörvény által elfogadott és az Alkotmánybíróság által megerősített értelmezést olyan módon és annyira súlyosan aláássa, hogy nem megváltoztatni kell, hanem új, tisztességes eljárásban az első fokon eljáró bíróságnak önmagának újra megadni az értelmezést. Az ítélet szerint az európai uniós rendelet által biztosított felperesi alapjog, a hozzáférési jog nem alkalmazható, amennyiben a magyar jogban a Tht. nem a GDPR 12. cikk (5) bekezdés szerinti ingyenes másolat kiadását, hanem a fizetés ellenit favorizálja. Ezzel szemben mindig az Európai Unió joga az elsődleges. Emellett azért is szükséges a hatályon kívül helyezés, hogy az első fokon eljáró bíróság lefolytathassa a bizonyítást arra nézve, hogy a felperes hozzáférési jogának gyakorlása milyen adatokra hajtható végre, és melyek a törölt adatok. Elfogadhatatlan ugyanis, hogy a magyar bíróság a hozzáférési jog iránti igényt az egy évvel később bejelentett alperesi adattörlés miatt nem tartja teljesíthetőnek. Egyébként az ítélet azt is figyelmen kívül hagyta, hogy a számviteli törvény szerint a 8 éves őrzési idő az alperesre is

vonatkozik, így a 2018-as számviteli dokumentum még nem törölhető. Az ítélet a tényállás releváns részeivel (az alperes védekezése a törléssel kapcsolatban, annak bizonyítottságának hiánya) adós maradt, ennek következtében az sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 346. § (4) és (5) bekezdéseit.

[7] Érdemben hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a kereset elutasításával a felperes európai uniós rendelet által biztosított alapjogát szüntette meg. Az iratmásolat kérése önmagában is a GDPR 15. cikk szerinti hozzáférési jog érvényesítése iránti igényt keletkeztet, amelyet az alperesnek kötelessége teljesíteni. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a GDPR rendelkezéseit és a 01/2022. számú iránymutatás magyar bíróságokra is kötelező rendelkezéseit. Felhívta a Kúria Kf.VI.39.065/2020/5. számú határozatát. Rámutatott, az alperes a felperessel szemben indított perben maga hivatkozott a jelen perben kért iratra, ha pedig ilyen bizonylata nincs, milyen alapon állítja, hogy a felperes a megjelölt összeggel tartozik. A 01/2022. számú iránymutatás az irat fogalmát a lehető legszélesebb körben definiálja. Eszerint a másolat rendelkezésre bocsátásának követelménye azt jelenti, hogy a kérelmező személyére vonatkozó személyes adatokat illető információkat olyan módon adják meg az érintettnek, ami lehetővé teszi számára, hogy az összes információt megőrizze és azokat később újra áttekintse. Felhívta továbbá az Európai Unió Bíróságának C-487/21. számú döntését, mely szerint a másolat kifejezés nem önmagában valamilyen dokumentumra utal, hanem azokra a személyes adatokra, amelyeket e dokumentum tartalmaz, és amelyeknek teljes körűeknek kell lenniük. A másolatnak tehát tartalmaznia kell az adatkezelés tárgyát képező összes személyes adatot. Hivatkozott a Kúria C-579/21. számú ítéletére is. Eszerint ha tisztességes eljárásban, a jogszabályoknak megfelelően jár el a magyar bíróság, akkor az alperest kötelezni kell arra, hogy az adatkezelés tárgyát képező összes személyes adatot adja ki, beleértve mindazon dokumentum másolatát is, amelyek tartalmazzák a (hamis) közös költség adat létrejöttét.

[8] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, a felperes pedig teljes helytadás iránt fellebbezett, így az ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése értelmében első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése.

[10] A felperes elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. A Pp. 381. §-ának megfelelően hatályon kívül helyezésnek akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait megsértette, ez az eljárási jogszabálysértés az ügy érdemi döntésére kihatott és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges vagy nem észszerű, valamint minderre tekintettel az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése szükséges. A felperes nem jelölt meg olyan eljárási szabálysértést, amely a fenti konjunktív feltételeknek megfelelne. Egyedül a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésének, azaz az indokolási kötelezettségnek a megsértésére hivatkozott, mert álláspontja szerint az ítélet az alperes adattörlésre alapított védekezésével kapcsolatos indokolással adós maradt. Az ítéltábla ugyanakkor kiemeli, hogy önmagában az indokolás hiányossága mint eljárási szabálysértés nem felel meg a fenti feltételeknek, lévén hogy annak orvoslása a másodfokú eljárásban többnyire lehetséges és észszerű. Tehát az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének megsértése csak a

legritkább, nagyon kirívó esetben járhat az ítélet hatályon kívül helyezésével. Egyébként pedig az elsőfokú bíróság foglalkozott az adatok létezésével és nem létezésével kapcsolatos nyilatkozatokkal, illetve bizonyítási indítványokkal és az álláspontját az ítélet [15] bekezdésében meg is indokolta. Az, hogy a felperes az indokokkal nem ért egyet, nem jelenti az elsőfokú bíróság részéről az indokolási kötelezettség megsértését. Minderre tekintettel az ítélet hatályon kívül helyezésének nem volt helye.

[11] A felperes fellebbezésében érdemben a keresete teljesítését kérte arra hivatkozással, hogy a GDPR 15. cikk (1) és (3) bekezdése szerint az általa kért iratmásolatok kiadására joga van. Ezzel szemben a Fővárosi Ítéltábla rámutat, hogy a GDPR 15. cikk (1) bekezdése alapján az érintettnek arra van joga, hogy az adatkezelőtől visszajelzést kapjon arról, hogy a személyes adatait kezeli-e, amennyiben igen, akkor pedig joga van, hogy hozzáférjen ezekhez a személyes adatokhoz. A (3) bekezdésnek megfelelően pedig az adatkezelőnek az adatkezelés tárgyát képező személyes adatok másolatát kell az érintett rendelkezésére bocsátania. A GDPR tehát – a felperes hivatkozásával szemben – nem arra jogosítja fel az érintettet, hogy bármely, általa megjelölt dokumentumról – jelen esetben számviteli bizonylatról és közgyűlési jegyzőkönyvről – másolatot kérjen. Kifejezetten arra jogosítja fel, hogy az adatkezelőnél kezelt személyes adatairól kapjon másolatot, ami nem egyezik meg a személyes adatokat tartalmazó dokumentum másolatával.

[12] A felperes által hivatkozott európai uniós jogforrások is ezt támasztják alá. A felperes felhívta az Európai Adatvédelmi Testület 01/2022. számú ajánlását. Ez a hozzáférési jogról készített, nem kötelező erejű dokumentum. Ez is azt tartalmazza (4. oldal utolsó bekezdése és 5. oldal második bekezdése), hogy az érintett részére az adatai másolati példányát kell rendelkezésre bocsátani, szó sincs az azt hordozó teljes dokumentum kiadásának kötelezettségéről. Ugyanezen iránymutatás másolat kiadásáról szóló 2.2.2.1. pontja (15., 16. oldal) kifejezetten tartalmazza, hogy a személyes adatok másolata rendelkezésre bocsátásának nem célja a hozzáférési jog hatályának kiterjesztése, a jog az adatkezelés tárgyát képező személyes adatok másolatára vonatkozik, és nem feltétlenül az eredeti dokumentumok reprodukálására. Az iránymutatás 5.2.5. pontjának 152. alpontja (56. oldal) is azt rögzíti, hogy az adatkezelő feladata annak eldöntése, hogy milyen formában adja meg a tájékoztatást. Az eredeti formátumban is rendelkezésére bocsáthatja azokat a dokumentumokat, amelyek a kérelmet benyújtó érintett személyes adatait tartalmazzák, de ezt nem feltétlenül köteles megtenni. A személyes adatok másolatához való jog nem azt jelenti, hogy az érintettnek joga van a személyes adatokat tartalmazó eredeti dokumentum másolatának megszerzéséhez, pusztán arra jogosult, hogy a dokumentumban kezelt személyes adatait változatlan formában megkapja.

[13] Az Európai Unió Bírósága (EUB) felperes által hivatkozott C-579/21. számú ügye a jelen per eldöntéséhez semmilyen segítséget nem ad, miután teljesen más tényállás alapján, más jogkérdésben született. Abban az esetben az EUB arra a kérdésre válaszolt, hogy az adatkezelő alkalmazottainak személyazonossága a hozzáférési jogot gyakorló érintettnek kiadandó adat-e, márpedig jelen esetben ilyen kérdés nem merült fel.

[14] Nem ellentétes az ítéltábla jogértelmezésével az EUB C-487/21. számú ítélete sem. Eszerint a másolathoz való jog magában foglalja, hogy az érintett változatlan és érthető reprodukciót kapjon az összes kezelt személyes adatáról. E jog feltételezi azt a jogot, hogy olyan dokumentumkivonatokról, sőt, egész dokumentumokról, vagy akár olyan adatbázis-kivonatokról is másolatot igényeljen, amelyek, többek között, az adatait tartalmazzák. Azonban az EUB ezt csak abban az esetben tartja indokoltnak, amennyiben az ilyen másolat kiadása elengedhetetlen ahhoz, hogy az érintettnek lehetővé tegyék a rendelet által részére biztosított jogok tényleges gyakorlását, hangsúlyozva, hogy e tekintetben figyelembe kell venni mások jogait és szabadságait. Az indokolás [32] bekezdése szerint a másolat kifejezés a GDPR 15. cikk (3) bekezdésében nem valamilyen dokumentumra utal, hanem azokra a személyes adatokra, amelyeket e dokumentum tartalmaz, és az ezekről készült másolatnak kell teljeskörűnek lennie, azaz a másolatnak az adatkezelés tárgyát képező összes személyes adatot tartalmaznia kell. A [41] és [42] bekezdésben egyértelműsíti az EUB, hogy bizonyos esetekben a személyes adatokról szolgáltatott információk érthetősége érdekében lehet szükséges az, hogy dokumentumokat, dokumentumkivonatokat vagy adatbázis-kivonatokat is átadjon az adatkezelő, de csak akkor, ha az adatok kezelésének kontextusa elengedhetetlen ahhoz, hogy az érintett számára az adatok megjelenítése érthető legyen. Tehát az EUB döntése is azt tartalmazza, hogy amennyiben ez feltétlenül szükséges, akkor mások jogainak és szabadságainak tiszteletben tartása mellett indokolt lehet dokumentum vagy dokumentumkivonat kiadása az érintett hozzáférési joga alapján, ez azonban nem változtat azon, hogy az érintettet megillető hozzáférési jog nem dokumentumokra, hanem pusztán az azokban található saját személyes adataira terjed ki.

[15] Mindebből az következik, hogy a GDPR 15. cikk (3) bekezdése alapján az érintett nem kérheti az adatkezelőtől konkrét dokumentumok kiadását, az adatkezelőnek pusztán lehetősége van arra, hogy a hozzáférési kérelmet így teljesítse, de erre nem köteles. Ebből egyrészt az következik, hogy az alperes nem sértette meg a GDPR rendelkezéseit, amikor a felperes kérelmének nem tett eleget. Másrészt pedig az, hogy az Infotv. 23. § (1) bekezdése és (5) bekezdés c) pontja alapján a bíróság sem kötelezheti az alperest arra, hogy hozzáférési jog gyakorlása címén konkrétan megjelölt dokumentumokat vagy dokumentummásolatokat adjon ki.

[16] Emellett az ítéltábla kiemeli, hogy a GDPR által biztosított hozzáférési jog célja a (63) preambulumbekkezdésnek megfelelően az, hogy érintett időről időre ellenőrizhesse a személyes adatai kezelésének jogszerűségét. Ezzel szemben jelen perben a felperes maga nyilatkozott úgy, hogy az adatkérés célja a társasház által nyilvántartott tartozás alapjául szolgáló irat kikérése, illetve a tartozás vitatása. Tehát a felperes valójában a korábbi társasházi tulajdonjoga folytán megillető irat kiadása iránti igényt kíván érvényesíteni, és ezeket az iratokat kíséri meg a hozzáférési jog gyakorlása útján megszerezni. Ugyanakkor az érintett a GDPR-ban biztosított jogokat azok céljával összhangban gyakorolhatja, és a hozzáférési jog gyakorlása nem irányulhat teljesen más célból – az alperessel fennálló elszámolási vitája miatt – beszerezni kívánt iratok megszerzésére. Jelen esetben a felperes az alperesi társasház tulajdonostársa volt, a felperes ezért – jogászként és tulajdonostársaként is – tisztában van azzal, hogy a pénzügyi kötelezettségeivel kapcsolatos adatok kezeléséhez a társasháznak joga van. Emellett a perben azt sem vitatta, hogy a perben megjelölt számú bizonylatot korábban már elektronikus formában megkapta. Mindezt figyelembe véve egyértelmű, hogy a személyes adatai kezelése jogszerűségének ellenőrzéséhez nem

elengedhetetlen kifejezetten a kért iratok másolatának kiadása. A Kúria BH2024. 156 számú közzétett eseti döntése is alátámasztja, hogy érintetti joggyakorlás esetén is lehetséges annak vizsgálata, hogy az összhangban áll-e a GDPR (63) preambulumbekezdésében meghatározott céllal. Jelen esetben ez sem állapítható meg, ezért a felperes keresetének ezért sem lehet helyt adni.

[17] Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[18] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban az alperes a másodfokú eljárásban nem tett nyilatkozatot, így költsége nem merült fel, ezért erről nem kellett rendelkezni.

[19] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 57. § (1) bekezdés o) pontja alapján illetékmentes.

Budapest, 2026. május 26.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Csilla s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Szentpáli Judit s.

bíró